

JAK TATĀNEK PROHRĀL

PĀitek, 08 Āerven 2007

MargotĀin recept na lĀvance a vaše oblizujĀící se komentĀĀ™e spolu s dalšĀmi a dalšĀmi variantami receptĀ na toto sladkĀ tĀma mi pĀĀ™ipomnĀly zĀĀĀitek s jednĀm z mĀch ctitelĀ. Kdysi jsem se na horĀch seznĀmila s jednĀm sympaĀĀkem, fantasticky jezdil, byl ũĀasnĀ inteligentnĀ a z dalekĀ Bratislavy.

Nebyly ještĀ e-mailly, nebyly mobily, takĀĀe jen dopisy psanĀ a malovanĀ. JĀje, to se chodilo do papĀrnickvĀ vybĀrat krĀsnĀ dopisnĀ papĀry. (NĀkdy mĀm pocit, ĀĀe jsem starĀ sto let, tohle pĀĀ™eci uĀĀ tak dĀvno neexistuje…) A tak jsme si psali, posĀlali fotky a koneĀnĀ, asi za dva tĀ™i mĀsĀce, se mlĀdenec rozjel na nĀvštĀvu Prahy. Spojil to s nĀjakou sluĀĀebnĀ cestou, takĀĀe jsme mĀli pĀĀ™ed sebou jeden veĀer a jedno odpoledne.

ProtoĀĀe byla moje maminka velice pohostinnĀ (a docela urĀitĀ i hodnĀ zvĀdavĀ), pozvala mĀho korespondenĀnĀho pĀĀ™itele k nĀm, „na malou svaĀĀinku“. Jak jsem se bĀhem dopisovĀnĀ dozvĀdĀla, byl JoĀko vysazen na sladkĀ, proto se mĀma rozhodla pro lĀvance. To byla i naše rodinnĀ srdeĀnĀ zĀleĀitost a tak jsem vĀĀ™ila, ĀĀe minimĀlnĀ pĀĀ™i jĀdle dopadne všechno dobĀ™e. Z HlavnĀho nĀdraĀĀi jsem si ho vedla, trochu nejistĀho, k nĀm do cestou ještĀ koupil pro mĀmu kytku a kdyĀ o nĀco pozdĀji pĀĀ™išel tĀta, dostal zase lahviĀku nĀjakĀ domĀ pĀlenky, na kterou pak hoodnĀ dlouho vzpomĀnal. Kupodivu, JoĀko se brzo otrkal, zaraĀenost z nĀj spadla a bavil se s našĀmi, jako by byl kluk od sousedĀ. PotĀ se zasedlo k prostĀ™enĀmu stolu a kdyĀ jsme pĀĀ™inesly talĀĀ™e s nĀdhernĀmi lĀvaneĀky, bylo vidĀt, jak obĀma pĀnĀm zajiskĀ™ilo v oku.

KdyĀ mĀma vidĀla, jak se po lĀvancĀch slehla zem, s ũsmĀvem nabĀdla, ĀĀe ještĀ „pĀr kouskĀ“ pĀĀ™idĀlĀ. To uĀĀ u stolu sedĀli jen pĀnovĀ a my s mĀmou smaĀĀily, mazaly, zdobily a nosily… AniĀ by si cokoliv Ā™ bylo vidĀt, ĀĀe oba soupeĀ™Ā, kdo s koho ‐ kdo koho pĀĀ™eĀĀere. Vzhledem k tomu, ĀĀe poĀ™izovacĀ hodnota lĀvancĀ tĀmĀ™ nepatrnĀ, jednalo se jen o naše kmitĀnĀ a servĀrovĀnĀ.

TatĀnek, o kterĀm do tĀ doby bylo znĀmo, ĀĀe v lĀvancĀch na nĀj nikdo nemĀ ‐ zvlĀštĀ, pokud se jednalo o ty maminĀiny, zĀĀĀnal pomalu ochabovat a jeho tempo se viditelnĀ zpomalovalo. Došlo i na hovor ‐ kdyĀ se snaĀĀil rivalĀ vytrhovat z kousĀnĀ rĀznĀmi dotazy, ale JoĀka se nezdĀl. ŠtĀhĀ kluk, pĀĀ™ed kterĀm prĀvĀ zmizel jedenĀctĀ talĀĀ™, mu mile odpovĀdal a jen obĀas se zeptal maminky, jestli to opravdu nevdĀ, ĀĀe jsou opravdu bĀjeĀnĀ, ĀĀe opravdu nĀco tak dokonalĀho ještĀ nejedl, a na „tohle“ opravdu nikdy nezapomene.

Naše rande? ĀĀĀdnĀ se nekonalo. JedlĀci pak v druĀĀnĀ zĀbavĀ zasedli pĀĀ™ed televizi (spĀše se pololeĀ zaboĀ™ili do kĀ™esel) a ani moc nezaregistrovali, kdyĀ jsme my dvĀ s mĀmou odešly. No, ještĀ jsme si vyĀ pak pĀr dopisĀ a bylo po znĀmosti. Sice mi to tĀta vymlouval, ale co s frajerem, kterĀ dĀ pĀĀ™ednost lĀvancĀm?

d@niela